

Od ideja se ne odustaje

Jedan je od protagonista u stvaranju starčevačkog odbojkaškog čuda. Nastupajući u elitnom rangu, dao je i veliki lični doprinos kao igrač "Borca", a kasnije i kao sportski direktor. Potom je ostavio pečat radeći u Sportskom savezu, a danas svoje ideje plasira kroz bavljenje ugostiteljstvom. Sve navedeno govori u prilog tome da je ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvodjanskog seoskog glasila jedan od najboljih starčevačkih odbojkaša - Vladimir Kovačević, rođen 17. maja 1973. u Pančevu, od majke Vere i oca Slavka, uz mladjeg brata Zorana. Oženjen je Sandrom od 2002. godine s kojom ima Dunju (11) i Marka (8). Završio je osnovnu školu u Starčevu, srednju mašinsku u Pančevu pa višu ekonomsku u Beogradu. Njegov život obeležilo je bavljenje sportom, odnosno odbojkom; celu karijeru proveo je u "Borcu" - od petog razreda, pa do 32 godine. Prvo je radio u "Azotari". Radio je i kao sportski direktor OK-a "Borac", generalni sekretar Sportskog saveza Pančeva, a danas je privatni preduzetnik, tačnije ugostitelj.

Kako je odrastao mali Vlada?

- Rodjen sam u vreme dok smo živeli u kući u Ulici JNA, tačno preko puta babe moje buduće supruge. Iz tog perioda pamtim dudove, guske, krave i svinje koje slobodno šetaju po ulicama i ritu. Iako sam živio u radničkoj porodici, nismo loše živeli jer mi je otac radio u "Azotari", a majka u "Petrohemiji". Kada sam imao sam šest godina, moji su dobili kredit, pa smo se preselili u Šumice, tačnije u Novosadsku ulici, gde smo počeli da gradimo kuću. Sve vreme je oko mene bilo mnogo ljudi, posebno dece. Tu veliku družinu predvodili su Peca Bluks (Andrejić), Bole Obućina, Duda, Gruja, Rogličić, Toma i Zvonko Ferek, Jita, Buca... Odrastali smo, što se kaže, "na jednu šerpu". Bluks je uvek imao neke "fiks-ideje", pa smo se igrali na neobičan način - pravili male "olimpijade", preskakali neke čunjeve, crtali staze za formulu na kojima smo se takmičili s autićima. Naravno, igrali smo i fudbal, ali i to je bilo atipično, s obzirom na to da smo se delili na Argentinu i Brazil. Tu su i klikeri, kao i tapkanje sličica do iznemoglosti; ruke su nam bridele od udaranja, a naročito su bili aktuelni svetski šampionati u Španiji 1982. i u Meksiku 1986. Ovaj drugi sam ekspresno ispunio, jer sam povremeno "pozajmljivao" poneku stotku iz roditeljskog šteka. Kraduckali smo po voćnjacima i pravili razne nestašluke, kao jedanput kada smo na Nadelu bacili Kaćurinovu novu patiku i zato fasovali batine od roditelja.

Škola...

- Učio me je Anton Polak, pravi učitelj starog kova, a kasnije u višim razredima školovanje su obeležili legendarni nastavnici - Navala, Dragoš, Neda, Nedja... Nisam preterano voleo da učim, ali sam se snalazio na inteligenciju, pa sa bio odličan učenik. Sada mi je krivo što nisam bio samo malo požrtvovaniji i mnogo bih bolje prošao. Zato se sada trudim da svoju decu naučim da nije važna ocena već da što više nauče. I tu je bilo raznih nestašluka. Jedanput iz škole smo se vraćali kući "atraktivnom" rutom - preko ciglane. Tamo smo zatekli jednog dedu kako "ljušti" neku babu. Iz zezanja odvrnuli smo mu čep od rezervoara i ubacili plastelin. Medjutim, on nas je onako u gaćama pojurio i uhvatio je debelog Medu, pa smo svi "debelo" nagrabusili od roditelja.

Drugi put smo, opet, nadrljali kada smo Dragici, nastavnici ruskog jezika, ukrali sintisajzer, kako bismo napravili bend. Milicija je nahvatala sasvim slučajno, jer su tražili nekog Ernea iz Ulice Maršala Tita, pa su se greškom uputili kod Ernea Nadja, koji je pomislio da su došli zbog sintisajzera i sve nas otkucao.

Mladost...

- U vreme adolescencije bio sam razapet izmedju sve ozbiljnijih treninga, utakmica, putovanja, ali nisam ni izostajao previše ni kad je reč o izlascima. To je možda bila i greška, jer je verovatno trebalo da se još više posvetim sportu. Ipak, bili smo velika ekipa i fenomenalno se družili, a uvek je bilo mnogo razloga za neku radost. Subotom se znalo - "Diskoteka", milion ljudi unutra, Paula pušta muziku, Čola na vratima... A onda je "revoluciju" doneo kafić "Rim" i raslojio ljude. Moja ekipa je sve više značila, naročito posle jednog sukoba u "Pečurci" sa starijim frajerima, kao što su Pićok, Francuz, Pacov... Otada u centru ništa nije bilo isto, postali smo neki faktor. Odlazili smo i u Omoljicu i tamo je bilo nekih tuča, pa i bežanja u njive. U to vreme bilo je hit da upadamo na ispraćaje... Nažalost, mnogi iz tog društva prerano su nastradali. Najpre Dejan Subotić Supa, za kojeg se i dan, danas ne zna kako je poginuo, pa Bojan Rogić, Goran Kojić, Dejan Vasiljković Štuka... Kako bismo se setili preminulih prijatelja, okupljamo se svakog 25. maja, kada i obidjemo njihove grobove.

Ženidba...

- Pre nego što sam se 2002. godine oženio s izbranicom svog srca - Sandrom Paulić, dogodilo se nešto zanimljivo: pomerio sam susret s "Partizanom" za petak kako bi svi saigrači narednog dana mogli da prisustvuju svadbi. Na nesreću, nakon utakmice sam s prijateljem i sportskim novinarom "Pančevca" Acom Živkovićem "zaseo" do zore, pa sam na svadbi bio kao "udaren mokrom krpom".

Odbojka...

- Počeo sam da treniram u petom razredu. Tada je Starčevo već bilo poznato poznato po odbojci, a u školi je nastavnik Rade Stamenković propagirao taj sport kao akademski. Krenula su i prva takmičenja, a postali smo i prvaci Vojvodine. Okosnicu su činili Miki Luković, Boško Minić, Dejan Kojić... To je bio nevidjen uspeh koji smo proslavili u Opatiji, a sekretar kluba Dika nas je počastio s tepsijama krempita i šampita. Kasnije smo Dejan Škrbić, zajedno s braćom Grbić i Vasom Mijićem igrali za omladinsku reprezentaciju Vojvodine na medjurepubličkim takmičenjima i postizali vredne uspehe. Nekako sa stasavanjem naše generacije dogodilo se da se klima u klubu menjala nabolje. Iako nije bilo nekih naročitih uslova, onako natrontani, intezivno smo treniramo u hladnoj hali. Imali smo sreću da nam, početkom devedesetih, dodje Litvanac Vadim Magijevski, s kojim je krenula ozbiljnost u radu: počeli su i da dolaze igrači sa strane, uvodjen je sistem... U tome je velikog udela imao i Zoran Gajić, već istaknuti stručnjak, koji je preslikavao nove programe, pa smo čak u školskoj hali u prijateljskim utakmicama pobeđivali i "Zvezdu", "Partizan", "Vojvodinu"...

Karijera...

- Bio sam pretežno odmbrambeni igrač, igrao na mestu primača, kasnije i libera, što mi je produžilo karijeru. Za prvi tim sam počeo da nastupam 1989. godine kada smo igrali na već jakom vojvodjanskom nivou, ali smo tada od jedne prosečne ekipe uspeli da napravimo respektabilan tim za najveće domete. Krenuo je uspon, vrcalo je od entuzijazma, a nemerljiv

doprinos dao je Boško Kojić, koji je to gurao na razne načine. Veoma brzo preskakali smo rangove; posle turnira u Skorenovcu stigli u Prvu B ligu, a dve sezone kasnije i do istorijskog baraža za Super ligu sa Smederevom i čuvene pobede u majstorici, kada nas je u centru dočekalo možda i dve hiljade ljudi. Igrali smo i dva puta finale kupa i imali ekipu i sredstava možda i za titulu, ali se par stvari nisu poklopile. Kasnije smo i ispadali, ali smo se i vraćali u velikom stilu u priličnom nemogućim uslovima. U jednom periodu smo uspevali da izdržavamo klub gotovo samo od prihoda od kafića, hranili igrače uz pomoć "Dečje radosti", odlazili na važne utakmice sa samo šest igrača, ali smo, kao kompaktna i posvećena ekipa, uvek uspevali da postignemo zacrtano. Sada, nažalost, nema više one energije, a najveći hednikep je to što nismo dobili dvoranu, čime bi sve što smo postigli bilo valorizovano.

Posao...

- U startu nisam ni razmišljao o ozbiljnom zaposlenju, ali 1996. godine sam se prijavio na konkurse u "Rafineriji" i "Azotari" i bio primljen na oba ta mesta. Iako to mnogima zvuči neverovatno, odbio sam "Rafineriju", u kojoj bi svako pozeleo radno mesto, zato što nisu puštali na treninge. Ipak, primljen sam u "Azotaru", ali samo fiktivno, budući da sam u to vreme aktivno igrao odbojku. I kada su 2000. godine počela prva otpuštanja, dao sam otkaz, premda nisam morao. Tada sam počeo da radim kao sportski direktor u "Borcu", a nakon dve godine zaposlio sam se na mestu generalnog sekretara Sportskog saveza, gde sam ostao do 2010. Počeli smo da primenjujemo neke moderne kriterijume, gde se dosta pažnje posvećivalo rekreaciji. Shvatio sam da ne mogu da plasiram svoje zamisli, a posebno mi je žao što nije završena hala u Bagramaru. Napuštam posao taj 2010. godine i prelazim u privatnike. Sada sam u ugostiteljstvu, nekada sam držao noćne klubove, a već neko vreme vodim kafanu "Stara pivara", u kojoj pokušavam da oživim duh nekadašnjeg Pančeva i Banata. Uvek me je vukla ideja, ponekad sam čak i udarao glavom u zid, ali nikada nisam odustajao.

Starčevo, danas...

- Podržavam sve što se radi poslednjih desetak i više godina. Jedino što bih ja lično voleo jeste da jednog dana otvorim restoran u neolitskom fazonu...

Tako govori ovaj vanserisjki odbojkaš i veliki kreativac, a sugradjanima poručuje:

- Volite ono što radite i od toga nikad ne odustajte.